

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **M. V.**, proti žalovaným: **1) Krajský soud v Praze**, se sídlem náměstí Kinských 234/5, Praha 5, **2) Nejvyšší správní soud**, se sídlem Moravské náměstí 611/6, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2018, č. j. 43 A 107/2018 – 7,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel dne 7. 12. 2018 kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) směřující proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2018, č. j. 43 A 107/2018 – 7. Stěžovatel se žalobou domáhal, aby Krajský soud v Praze zrušil rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2018, č. j. 48 Ad 19/2016 – 104, a také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Ads 164/2018 – 35. Dále požadoval, aby rozhodl o spojení věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 55 Ad 4/2018 s věcí vedenou u téhož soudu pod sp. zn. 48 Ad 19/2016, odkud byla původně vyloučena. Dále se stěžovatel domáhal přiznání náhrady škody, která podle jeho tvrzení vzniká nezákonným jednáním soudců Okresního soudu v Berouně.

[2] Krajský soud v Praze (dále jen „*krajský soud*“) žalobu v části, v níž směřuje proti výše uvedeným rozsudkům krajského soudu a Nejvyššího správního soudu a v níž se též stěžovatel dožaduje spojení věcí vedených u krajského soudu, usnesením odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Dospěl totiž k závěru, že žaloba v této části nesměruje proti rozhodnutí správního orgánu vydaného při výkonu veřejné správy, ale proti rozsudkům vydaným v rámci výkonu moci soudní (při vlastní rozhodovací činnosti soudu). Správní soud nemá pravomoc projednat takovou žalobu a nemá ani pravomoc přikázat spojení věcí vedených u soudu. Pravomoc soudu k projednání návrhu je podle krajského soudu podmínkou řízení, jejíž nedostatek nelze odstranit. Krajský soud dále poznamenal, že žaloba v části, v níž se stěžovatel domáhá

zrušení rozsudku krajského soudu, není podle své formy ani obsahu kasační stížností. Stejně tak žaloba v části, v níž se stěžovatel domáhá zrušení rozsudku Nejvyššího správního soudu, není ústavní stížností. Ve zbývajících částech (v níž se stěžovatel podle krajského soudu domáhal náhrady škody vzniklé nezákonným jednáním soudců Okresního soudu v Berouně) krajský soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 2 s. ř. s. V tomto ohledu konstatoval, že k rozhodování o žalobě na náhradu majetkové (popř. nemajetkové) újmy je věcně příslušný soud v občanském soudním řízení podle části třetí zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, neboť jde o „klasickou“ žalobu na náhradu újmy způsobené při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem [zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád)]. Krajský soud rovněž stěžovatele poučil, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může v tomto rozsahu podat žalobu u místně příslušného okresního soudu.

[3] Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen "správní orgán").*

[4] Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.*

[5] Stěžovatel v projednávané věci podal u krajského soudu „žalobu“ proti rozhodnutí krajského soudu a Nejvyššího správního soudu, která byla vydaná v řízení v jiné věci. Ve svém podání, označeném také jako „žaloba na ochranu osobnosti a trestní oznámení“, dále brojil proti postupu a rozhodovací činnosti soudců Okresního soudu v Berouně. Uvedl rovněž, že žádá o „úhradu škod k invalidnímu důchodu a škodám, které vznikají nezákonným jednáním soudců u OS Beroun a na dalších soudech“. V závěrečné části žaloby výslovně navrhl „zrušení obou rozsudků o invaliditě 48 Ad 19/2016 – 104 a 10 Ads 164/2018 – 35 a vrácení k vyřešení toho, co bylo k vyřešení odmítáno“, a dále „sjednocení odděleného obsahu k 55 Ad 4/2018 zpět do původní žaloby jako celku“.

[6] Soudní řád správní nicméně nepřipouští, aby bylo správní žalobou napadeno rozhodnutí jiného (obecného) soudu (srov. výše citovaný § 4 odst. 1 s. ř. s., dle něhož soudy rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy). Jakkoliv bylo podání stěžovatele učiněné u krajského soudu označeno jako „žaloba“, je zřejmé, že v uvedených souvislostech se dle jejího obsahu o žalobu ve správním soudnictví vůbec nemohlo jednat, a toto podání tudíž ani nebylo „způsobilé“ řízení o žalobě zahájit. Bylo by proto zcela namístě, aby krajský soud vyrozuměl o této skutečnosti stěžovatele toliko neformálním přípisem a věc bez dalšího odložil. Rozhodl-li krajský soud o odmítnutí stěžovatelovy „žaloby“ usnesením, poskytl mu tím určitý procesní „nadstandard“, který nicméně nemůže neexistenci návrhu jako jednu z podmínek řízení zhojit. Z důvodu obecnosti a v zásadě i nesrozumitelnosti stěžovatelovy „žaloby“ v části, kde stěžovatel popisuje údajné nezákonné jednání soudců Okresního soudu v Berouně

pokračování

a domáhá se úhrady škod, lze také uzavřít, že nebylo nutné postupovat dle § 46 odst. 2 s. ř. s. a žalobu odmítnout usnesením za současného poučení stěžovatele o věcně příslušném soudu. I zde by totiž postačovala informace v neformálním přípisu, neboť stěžovatelovo podání nelze považovat bez dalšího ani za žalobu projednatelnou soudem v občanském soudním řízení.

[7] Jestliže pak stěžovatel napadl takovéto usnesení krajského soudu kasační stížností, nelze na ni hledět jako na kasační stížnost podanou proti usnesení o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (neboť o návrh se v případě jeho „žaloby“ vůbec nejednalo) a je nutno ji hodnotit jako nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona odmítl.

[8] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[9] Vzhledem k odmítnutí kasační stížnosti Nejvyšší správní soud již pro nadbytečnost nerozhodoval o žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a jeho návrhu na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

[10] Nejvyšší správní soud závěrem pro úplnost uvádí, že nepřehlédl, že stěžovatel ve svém podání ze dne 10. 1. 2019 adresovaném soudu uvedl také „*stížnost na podjatost soudců*“. Stěžovatel poukázal na řízení vedená u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 Ads 57/2018 a sp. zn. 10 Ads 164/2018 a uvedl, že někteří soudci Nejvyššího správního soudu jej svým rozhodováním poškodili na právech. Z toho dovodil, že tito soudci (s ohledem na nyní posuzovanou věc jmenovitě JUDr. Jaroslav Vlašín a Mgr. Radovan Havelec) mohou být podjatí při rozhodování o jeho žalobě na náhradu škody.

[11] Nejvyšší správní soud nepovažuje takto formulované tvrzení za řádně uplatněnou námitku podjatosti ve smyslu § 8 odst. 5 s. ř. s. a podání stěžovatele proto nepostoupil jinému senátu Nejvyššího správního soudu k rozhodnutí o takové námitce. Je totiž pojmově zcela vyloučeno, aby soudci Nejvyššího správního soudu rozhodovali ve správním soudnictví o žalobě na náhradu škody. Proto bylo bezpředmětné se touto „námitkou“ dále zabývat.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. dubna 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu